

τὴν γλῶσσαν ἡμῶν τοσαύτας ὄσας ὁ Κόντος ὀρθᾶς χρήσεις. Καὶ αἱ χρήσεις αὗται ἐγένοντο κατὰ μικρὸν ἀποδεκταὶ ὑπὸ πάντων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ὅσοι τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξανέστησαν κατ' αὐτῶν. Διότι συνέβη πολλάκις καὶ τοῦτο τὸ παράδοξον, νὰ ἀντιλέγωσι μὲν καὶ ψέγωσί τινες κατὰ πρῶτον τὰ διορθούμενα καὶ προτεινόμενα ὑπὸ τοῦ Κόντου, ν' ἀσπάζονται δὲ καὶ μεταχειρίζονται αὐτὰ βραδύτερον.

Κατὰ ταῦτα ἂν δίκαιον κρίνεται νὰ μετροῦται ἡ ἀξία ἑκάστου κατὰ λόγον τῆς ῥοπῆς, ἢν ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἔσχεν ἐπὶ τὴν ἀνέλιξιν τῶν πραγμάτων περὶ ἣ ἡσυχολήθη, ἡ ἐπίδρασις τοῦ Κόντου ἐπὶ τὴν διόρθωσιν, τὸν καθαρισμὸν, τὸν πλουτισμὸν, καθόλου ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ νέου ἡμῶν λόγου καὶ δὴ καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁμολογούμενως μεγίστη, ἡ σφραγὶς τοῦ ἰσχυροῦ πνεύματος αὐτοῦ βαθύτατα ἐνετυπώθη ἐπ' αὐτῆς καὶ οὐδεὶς χρόνος θὰ δύνηται νὰ ἐξαλείψῃ αὐτήν.

'Ἄλλ' ὁ Κόντος δὲν ἦτο μόνον ἐξοχος κριτικὸς καὶ ἀπαράμιλλος διδάσκαλος· ἦτο καὶ ὑπέροχος ἄνθρωπος, φύσις γενναία καὶ ἀπροσποίητος, φίλος εἰλικρινῆς καὶ ἀείποτε πρόθυμος, ἀείποτε παρησιαστικῆς, ἀείποτε ἀστεῖος καὶ χαρῆς ὁμιλητῆς. θερμὸς προστάτης τῶν νέων ὅσοι ἐφαίνοντο ὑπισχνούμενοι ἀγαθὸν τι, καταφρονητῆς δὲ παντὸς πλάστοῦ καὶ ψευδοῦς, παντὸς χυδαίου καὶ εὐτελοῦς. Ἐνεκα τοῦ ἀπλάστου καὶ εἰλικρινοῦς ἠθους αὐτοῦ ἐβδελύσσετο τὰ πονηρεῦματα τῶν ἐναντίων καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ἀπηξίου ν' ἀπαντᾷ αὐτοῖς. Εἶχε καὶ δικαίως πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν χρόνον, ὅστις κατὰ τὸν Σοφοκλέα ἅπαντα φύει *ἰάδηλα*. «*Ποῦ εἶναι, ἔλεγέ μοι ποτέ, τὰ κυνάρια αἴνα τοσοῦτον ἀναισχύντως δλάκιουν κατὰ τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ; Περιέλεσον εἰς τὴν λήθην, ἧς ἦσαν ἄξια!*».

'Ἄλλὰ καὶ ἄλλο τι σημειώσεως καὶ θαυμασμοῦ ἀξίον παρετηρεῖτο ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἰδιαιτέρως εὐλογημένῃ προνομιούχῳ φύσει αὐτοῦ: τὸ μὲν γίνον σκευὸς τοῦ πο-

